

שאכן לא הגיע הווסת בזמנו¹⁰⁹. ומכל מקום גם אם לא בדקה עצמה ממש בעונת החשש כנדרש מן הדין, אלא רק לאחר מכן בדקה ונמצאת טהורה – מועילה בדיקה זו לעקירת הווסת הקבוע¹¹⁰.

שינתה לראות ביום אחר – ולא קבעה ווסת חדש

סד. אם עדיין לא עקרה את ווסה הקבוע בשלוש פעמים, אלא ששינתה לראות פעם או פעמיים לימים אחרים, הרי היא חוששת הן ליום ווסתה הקבוע – כיון שלא נעקר עדיין בג' פעמים – ובנוסף לכך חוששת גם לכל חששות הווסת שאינו קבוע כתוצאה מהיום ששינתה לראות בו¹¹¹.

אלא שעם כל זאת, אינה חוששת עדיין לעונה בינונית לראיותיה¹¹². שהרי הטעם לחשוש לעונה בינונית הוא, מכיון שחכמים שיערו שאשה שאין לה את קביעותה העצמית עשויה להמשיך אחר ווסתן של רוב הנשים שהוא לשלושים יום [עונה בינונית] – ואילו לאשה זו יש עדיין את ווסתה הקבוע, כל עוד לא עקרתו ג' פעמים.

אוצר החכמה

סה. שינתה שלוש פעמים ולא ראתה ביום ווסתה הקבוע, נעקר ווסת זה לגמרי [ראה בסעיף הבא!] ומעתה חוששת לחששות הנוהגות במי שאין ווסתן קבוע, כולל החשש ל"עונה בינונית"¹¹³.

אלא שחשוב להבהיר: במידה וחשש העונה בינונית חל לאחר שעברה הפעם השלישית שלא ראתה ביום החשש הקבוע, חוששת לו מיד –

109. כן מפורש בהלכות נדה לרמב"ן (פרק ה הלכה כ) "הווסת הקבוע חוששת לו עד שיעקר ממנה ג' פעמים, ובבדיקה". וכן כתב הראב"ד בספר בעלי הנפש, בשער תיקון הווסתות (עמ' ל"א בדפוס "אשכול") "וצריכה בדיקה.. כדי לטהר הווסת, וכדי להתירה לבעלה". ושם (בד"ה והנה כתבתי – עמ' נג בדפוס הנ"ל) "וצריכה ג' פעמים לעקרה, ובבדיקה".

110. שו"ת דברי חיים (סי' עח), בשיטת הראב"ד ושאר ראשונים. וכ"ה בשערי טהר שער ד' (סעיף כ). ולאור האמור יש לפרש את מש"כ הראב"ד שם "וצריכה שתבדוק עצמה ביום הווסת כדי לעקור הווסת", שאינו לעיכובא אלא נקט הסדר הרצוי לכתחלה – אבל בדיעבד מסכים שמהני גם בבדקה לאחר מכן ונמצאת טהורה. ובספר תהלה לדוד (בארדיטשוב הל' נדה סי' נו) הבין בדברי הראב"ד כפשוטן, שדוקא בדיקה ביום חשש הווסת מועילה לעקירתו, ואכן נשאר בצ"ע מדוע שלא תועיל הבדיקה שלאחר זמן. ועיין שם שהוכיח מדברי הר"ן שאכן מועילה הבדיקה גם לאחר זמן.

111. שולחן ערוך סי' קפט (סעיף יד).

112. שו"ע"ר שם ס"ק ב – בשם "אחרונים". וכ"ה בסדרי טהרה (סק"ב).

113. שו"ע"ר שם (ס"ק טא), בשם "בית יוסף ושאר אחרונים". וכ"ה גם בש"ך.